

„Vi fremsætter“ — udtalte *Ragnhild Andersen* (DK) som ordfører for forslagsstillerne — „dette forslag, fordi vi ved, at 67 års grænsen er blevet mødt med berettiget misfornøjelse og utilfredshed i befolkningen. Der stilles efter vort partis opfattelse hermed et urimeligt krav til alle ældre, hvoraf mange er slidt op i en tidligere alder. Dertil kommer, at der ingen sikkerhed findes for, at de ældre virkelig har mulighed for at få lønnende arbejde indtil så høj en alder.

For manges vedkommende ved vi allerede i dag, at de ikke vil kunne finde lønnende beskæftigelse, til de er 67 år; det gælder ikke mindst de gifte kvinder, som også skal være fyldt 67 år, før de bliver berettiget til folkepension. Uanset om ægtefællen får invalide- eller folkepension, eller hvordan sådanne ældre ægtepar sidder i det, fastsætter loven, som den er i dag, at gifte kvinder ikke i almindelighed vil være berettigede til folkepension, før de er 67 år. Den ændrede bestemmelse har vakt overordentlig utilfredshed blandt de ældre, og det er berettiget, fordi der findes mange ægtepar, hvoraf hustruen er 5, 6 eller 7 år yngre end manden, hvorfor der altså kan komme til at hengå indtil 7 år, før hustruen også opnår ret til folkepension. Bestemmelsen er meget uretfærdig, for hvem vil have gifte kvinder i en alder af 65, 66 eller 67 år på arbejdspladsen? Vort forslag indeholder derfor også den ændring, at gifte kvinder, hvis ægtefælle er invalid eller folkepensionist, skal sikres ret til folkepension fra det 60. år i lighed med enlige kvinder. Mit parti deler ganske det synspunkt, som den socialdemokratiske folketingsgruppe i 1946 gav udtryk for, da den talte og stemte imod venstregeringens forslag om at hæve aldersgrænsen, som dengang var 60 år for alle, til 65 år. Den socialdemokratiske folketingsgruppe gik i 1946 stærkt imod at gå højere op end til 60 års aldersgrænse.“

Socialministeren kunne ikke tiltræde lovforslaget, men havde ikke noget imod, at det henvistes til et udvalg.

„Dette lovforslag er jo“, udtalte han ved sagens 1. behandling, „en udløber af kommunisternes stillingtagen under folketingets behandling af folkepensionsloven; det er simpelt hen en gentagelse af de dengang af et stort flertal her i folketinget nedstemte mindretalsforslag. Den socialdemokratiske gruppe gav under folketingets behandling af folkepensionsforslagene udtryk for nogen betænkelighed ved forhøjelse af tilgangsalderen, men under hensyn til den skete forhøjelse af levealderen og i overensstemmelse med folkeforsikringskommissionens og folketingets flertal mente man at måtte finde en sådan forhøjelse acceptabel. Medvirkende til denne stillingtagen var, at den hidtidige dispensationsbestemmelse i folkeforsikringslovens § 1, stk. 3, nu stk. 4, er bevaret, og at den vedtagne aftrapning over en 4 års overgangsperiode må antages at tilgodese ethvert rimeligt krav fra de mennesker, som ved lovens ikrafttræden stod over for at skulle søge om den indtægtsbestemte folkepension.